6578

உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5	1923ஞ ஜனவரிமீ	பகுதி 1

தெய்வ வணக்கம்

திருவடியுந் தண்டையுஞ் சிலம்பும்
சிலம்பு ஊடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந்
தடம்புய மாறிரண்டு
மருவடி வான வதனங்கள்
ஆறு மலர்க் கண்களுங்
குருவடிவாய் வந்து என் உள்ளங்
குளிரக் குதிகொண்டவே.

—கந்தரலங்காரம்.

கல்வி

(பச்சைக் குத்தலையோ—என்ற மெட்டு)

கல்விச் செல்வமே எல்லாச்
செல்வம் நல்குமே— (கல்வி)

கைப்பொரு ளாகும் கல்வி
மெய்ப்பொரு ளாகும் கல்வி
எய்ப்பினில் வைப் பாகும் கல்வி
என்றுந் துணை யாகும் கல்வி. (கல்வி)

மடமைதனை யோட்டும் கல்வி
மகிமைமிக நாட்டும் கல்வி
கடவுளருள் கூட்டும் கல்வி
கடமை நெறி காட்டும் கல்வி. (கல்வி)

சித்தந் தெளிவிக்கும் கல்வி
தேசபக்தி யூட்டும் கல்வி
பத்திவழி யாக்கும் கல்வி
பாவமெல்லாம் போக்கும் கல்வி. (கல்வி)

நன்னடக்கை கொடுக்கும் கல்வி
நல்லநிலை நிறுத்தும் கல்வி
இன்னல்வழி கெடுக்கும் கல்வி
ஈனமதி தடுக்கும் கல்வி. (கல்வி)

எங்கும் நலமீயும் கல்வி
எங்கு முறவாக்கும் கல்வி
புங்கவர்கள் போற்றும் கல்வி
புன்மைநெறி மாற்றும் கல்வி. (கல்வி)

எண்ணுமெழுத திரண்டு மிரு
கண்களென உணாநது கொள்ளு
மண்ணகததி விதனைப்போல
மகிமை வழியில்லை தள்ளு. (கலவி)

கலவியிலலாா கயமையிஙகு
கழுததறியுங கததியாமே
கலவியிலலாச செலவமிஙகு
கடைபபடுததும வறுமையாமே. (கலவி)

கறறவரைக கைதொழுவே
காசினியெல லாமுவககும
கறறவரைச சோநதவாககே
கணயமுணடா முணமையிலே (கலவி)

கலவியிலலாா கீழககுலததோா
கலவியுளளாா மேறகுலததோா
கலவியிலலாா காடடெருமை
கலவியுளளாா நாட்டுடைமை (கலவி)

கலலாதாரே பொலலாதாா
கலலாதாரே மணபதுமை
கலலாதாரோ இலலாதாா
கலலாதாரே நிலலாதாா. (கலவி)

இந்திய ஆசாரம்

அதிகாலையில், சாத தீாததம என்னும நீராகார ஜலததைப பானம செயதுவநதால தேக உஷணம, மேக உஷணம முதலி யன தீருமெனறு ஒரு நாட்டுபபுறதது வைததியா, பாட்டுப பாடியதைக கேட்ட ஆசசாரககாரா ஒருவா, சீசீ! நீராகாரமா! அது ஆச்சாரக குறைவலலவோ! என்று சொலலிககொண்டே காபபிக்கடைககுள் நுழைநதுவிட்டாராம.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

இநத அவதாரததின இரகசியததை நாம முனனதாகத தெரிநதுகொண்டு, பிறகு பகவான இராமனுகப பிறநது உலகததுககுச செயத நனமைக களைச சுருககமாகப பேசுவோம.

சூரியகுலததில் தசரதமகாராஜன எனபவனொருவ னிருநதான. இவன பததுததிசைகளிலும தனரதத தைச செலுததி ஆஙகாஙகு கவனிககவேணடிய நனமை தீமைகளைக கவனிததுத தீமையையொழிததது நனமையை வளாததுப பசுவும கனறும போலிருநது தனது ஆளுகையிலடஙகிய சகலவுயிரையும பாதுகாததுவநதான. அதனால இவவரசனுககுத ‘தசரதா’ எனகிற பெயா பிர சிததியாயிறறு இவனிலும மேறபடட அரசா ஒருவரு மிலலாதபடியால இவனே சகரவாததியாயினன. தரும நெறியைக கடவாத இவன ஒருநாள முகவாடடததுடன இருநதான அதைகக குறிபபாலுணாநத அவன குலகுரு வான வசிஷ்டா அவனைப்பாாதது “வேநதே! நீ இனறு கவலைககுறியுடன இருபபதறகுக காரணமயாது?” எனறு கேட்டாா.

அப்போது தசாதன அவரைபபாாத்து “சுவாமி! தேவரீருடைய கிருபா நோககததால அடியேன, எனது

சகாயத்தை வேண்டிய பிரஜைகளையும், பெரியோர்களையும், தேவர்களையும், நாளது பரியந்தம், எவ்விதமான மனத் தளர்ச்சியிலும் அழுந்தாதபடி, மீனைப்போலவும், ஆமையைப் போலவுமிருந்து ஆதரித்துவருகிறேன். அவர்களுக்கேனும் எனக்கேனும் யாதொருகுறைவுமில்லை. தங்களைப் போன்ற தயாள சீலரைச் சார்ந்தவருக்குச் சங்கடமேது? ஆனால் சிலதினங்களாக என்மனதில் ஒருவிதக் குழப்பம் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதைத் தங்களுக்கறிவித்துத் தக்க பரிகாரம் தேடிக்கொண்டாலொழிய அடியேன் நிம்மதிபெறுவதற்கில்லை. உத்தரவானால் வெளியிடுகிறேன்" என்றான்.

வசிஷ்டர் "வேந்தர்வேந்தே! நான் எதற்காகத் தான் உன்னிடம் குடிகொண்டிருப்பது? உனதுயோக க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தன்றோ? ஆகையால் உன் உள்ளத்தை வருத்திவருவது எதுவோ அதை நிராடங்கமாய் என்னிடம் வெளியிடலாம். அதற்கு என்னாலான சிகிச்சை ஏதேனுமிருந்தால் செய்கிறேன். இன்றேல் அது நிறைவேறக்கூடிய உபாயத்தை அறிந்து சொல்லுகிறேன்" என்றார்.

உடனே ராஜாதிராஜன் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து "சுவாமி!

*"அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் மாண்டுற
உறுபகையொடுக்கியிவ் வுலகையோம்பினேன்
பிறிதொரு குறையிலை எற்பின் வையகம்
மறுகுறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டரோ"

என்றான்.

---

* மாண்டுற-கழிந்துபோக, உறு-பெரிய (கொடிய); ஓம்பினேன்-பாதுகாத்துவந்தேன்; பிறிதொரு-வேறொரு, எற்பின் எனக்குப்பிறகு; மறுகுறும்-வருந்தும்; மறுக்கம்-கவலை.

இதைககேட்ட வஸிஷ்டபகவான " அரசே ! இத் தகைய கவலை உததம அரசாகளுக கிருக்கவேண்டிய தவசியமே அதை நிவாததிககவேண்டிய அககரை என் போனறவருக குரியதுதான. இனி அககவலைககு இடந தரவேணடியதிலலை. நீ உயாவடையததகக நலலகாலம இப்போது உனபஙகில வநதிருககிறது. நான சொலவ தைககேள இது தெயவரகசியம அதை வெளியிடுஞ சமயம வநதுவிட்டது " எனறு முகமலாசசியோடுசொல லுகிறுா.

தேவாகளும அசுராகளும காசிபரிஷியின பிளளை கள தேவாகள சுகபுருஷாகளாகவும அசுராகள கஷ்டப படவேண்டியவராகவு மிருநதாாகள சுகததிலிருநதவா கள தஙகள பதவியை நிலைபபடுததிககொளளும விஷயத தில சிரததையிலலாதவராயிருநதாாகள கஷடதசையின ரான அசுராகளோ அசசகஷடததினினறும நீஙகிச சுக மடையககூடிய சாதனஙகளில தலையிட்டு அரிபெரிய தவததைசசெயது சதுாமுகப பகவானிடமும சஙகர பகவானிடமும தஙகளுககு வேண்டிய வரஙகளைப பெறறுககொணடு தேவாகளை வருததத தொடஙகினா கள. தேவாகள இபபோது விழிததுககொணடாாகள. " ஐயோ நாமபெறறசுகம எபபோதும நிலைததிருககும எனறு நமபிச சோமபலுறறிருநதோமே ' சோமப ரெனபவா தேமபிததிரிவா ' எனபதறகிபபோது இலக காயினேமே அசுராகள தஙகளைப பலபபடுததிக கொணடு நமமீது போககோலம பூண்டுவநது நமது பதவிகளைப பிடுஙகிககொணடு ' இருகக நிழலும குடிக கக்கூழும ' இலலாதபடி செயதுவிடடாாகளே " எனறு

வியாகூலப்பட்டு எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து சிருஷ்டி கர்த்தாவினிடத்தும் சங்கார கர்த்தாவினிடத்தும் போய் முறையிட்டுக்கொண்டு தங்களை ரக்ஷிக்கும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். அக்கர்த்தாக்களிருவரும் அவர்களைநோக்கி "அசுரர்கள் அரும்பெருந்தவத்தால் எங்களை மகிழ்வித்து வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இப்போது நாங்கள் கொடுத்தவரத்தை நாங்களே மாற்றுவது தருமமாகாது. இட்ட பிச்சையை மீண்டும் பிடுங்கிக்கொள்வது ஈனத்தனமல்லவா? இப்படிவருமென்று நாங்களும் யோசியாமலே ஆனந்தபரவசத்தால் அவர்கள் கேட்டவரங்களைக் கொடுத்துவிட்டோம். எங்கள்மீது தோஷமில்லை. ஒருவர் அடைக்கலம் புகுந்தால், அவரால் இனி ஆகப்போகும் நன்மை தீமைகளை ஆராயந்துபாராது ஒன்றைச் செய்யத் துணிவது உதாரபுருஷர்களுக்கு அடுத்ததன்று.

* "காரியம் ஆக, அன்றே ஆகுக, கருணையோர்க்குச்
சீரியதன்மைநோக்கின் இதனின்மேற்சிறந்ததுண்டோ
பூரியரேயுந்தம்மைப் புகல்புகுந்தோர்க்குப் பொன்றும்
ஆருயிர்கொடுத்துக்காத்தற் கெண்ணிலாதவருக் கென
[றும்"

என்பது நீதியாயிற்றே.

எங்களிடம் வரம்பெற்றவர் எங்களுக்கே கெடுதி சூழ்ந்தாலும் அது எங்களுக்குப் புகழாகவே முடியும். 'நன்மைசெய்தவர்க்குத் தீமை செய்தார்களிவர்கள்' என்று உலகம் அவர்களையே பழிக்கும். மிஞ்சிவிட்டதற்கென்ன செய்யலாம். அசுரர்களின் அக்கிரமத்தையடக்க உபாயம் வேறு தேடவேண்டும். இதற்கு ரக்ஷககர்த்தாவே

* சீரிய-சிறந்த, பூரியா-கீழோர், பொன்று-அழியாத.

உரியவர். ரக்ஷகத்திற்கு அழிப்பும் படைப்பும் அங்கங்கள். ஆகையால் அவர் தக்க சூழ்ச்சிகளைச்செய்து அவர்களுடைய கொடுமையை அடக்குவார். வாருங்கள் எல்லோரும் திருப்பாற்கடலை நோக்கிச் செல்வோம் இப்போதே" என்று புறப்பட்டார்கள்.

க்ஷீராப்தியில் (திருப்பாற்கடலில்) ரக்ஷகக்கர்த்தா வான மகாவிஷ்ணு, பேரிருளையும் போக்கத்தக்க காந்தியை வீசும் மாணிக்கங்கள் ஒளிசெய்யப்பெற்ற திருநெற்றியையும், ஒரே தன்மைவாய்ந்த பொறிகளைக் கொண்ட ஆயிரம் அழகிய படங்களையும் உடைய சர்ப்பேந்திரனுடைய பேரொளி பொருந்திய திருவனந்தன் என்னும் சுத்தவெண்மை நிறம்வாய்ந்த திருவணையின் மீது *அறிதுயில் கொண்டிருந்தனன்.

தேவர்கள் பாற்கடலையடைந்ததும், தங்களுக்கு அசுரரால் நேரிட்டுள்ள கஷ்டங்களை எடுத்துரைத்து, அந்தத் துன்பத்தினின்றும் தங்களை ரக்ஷித்தருளும்படி பகவானைப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

அப்போது பரந்தாமன், அவர்கள்முன்,

†"கருமுகில் தாமரைக் காடுபூத்து நீ
டிருசுடர் இருபுறம் ஏந்தி ஏடவிழ்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினான்"

இவ்வாறு தோன்றிய பகவானை அனைவரும் வாயார

* அறிதுயில்-உணர்வோடு கூடிய நித்திரை

† முகில்-மேகம், நீடு-நிலையான, இருசுடர்-சங்குசக்கரம், ஏடு-மலரின் இதழ், அவிழ-விரிந்த, கலுழன்-கருடன்.

க்ஷீராப்திசயனம்

வாழ்த்தி, மெய்யாரப் பணிந்து, கைகூப்பி நின்றார்கள். பகவான் அவர்களைக் கண்ணார நோக்கி, "தேவர்களே! இன்றோடு நீங்கள் கொண்டுள்ள அச்சத்தை விட்டொழியுங்கள். அசுரர்கள் வரம்பு கடந்த செய்கையை மேற்கொண்டார்கள். 'அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷம்' என்பதை அறியாமல், துர்ச்செயலால் தங்கள் குலம் நலம் முதலியவற்றை யெல்லாம் அடியோடிழக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்கள். வாழ்வும் தாழ்வும் எல்லோருக்குமே யுண்டு. அவை சகடக்கால்போல் மாறி மாறி வரும் என்பதை அவர்கள் சிறிதும் உணரவில்லை, உணர்ந்திருந்தால், இன்னுஞ் சிலகாலம் தாங்கள் அருமையாகப் பெற்ற செல்வம் நீடிக்குமாறு நடந்துகொள்வார்கள். அவ்வுணர்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்படி வரும்? நல்லது, நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடம் போங்கள். நாம் எமது திருவாழியும், திருச்சங்கும், திருவனந்தனும் எமக்குத் தம்பிமார்களாகவர,

*"மசாந்தம் அனையவர் வாழும் வாழ்வுபோர்
நிசாந்த கணைகளால் நீறு செய்யவே
கசரத துரகமாக் கடல்கொள் காவலன்
தசரதன் மதலையாய் வருவம் தரணி"

என்றருளிச்செய்து மறைந்தருளினன்.

இது முன்னர் நிகழ்ந்த ரகசியம். ஆதலால் தசரத

---

* மசாந்தம்-கானல் நீர், அனையவர்-ஒத்த அசுரர்கள், நிசாந்தம்-பிரயோகிக்கப்படும், கணைகள்-பாணங்கள், நீறுசெய்ய-அழிக்க, கசம்-யானைப்படை, ரதம்-தேர்ப்படை, துரகமா-குதிரைப் படை (இவற்றுடன் காலாட்படையுங் கொள்க) மதலை-பிள்ளை

மகாராஜனே ! நீ யுடனே புத்திரகாமேஷ்டி யாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கடவாய். உன் எண்ணம் கைகூடும். எல்லா உலகங்களும் க்ஷேம மடையும் " என்றனர்.

இதைக்கேட்ட சக்கரவர்த்தி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினவனாய், தன் குருமூர்த்தியைப் பார்த்து,

*" உன்னையே புகலப்புகக்கேனுக் குறுகண் வந்தடைவதுண்டோ
அன்னதற்கடியேன் செய்யும் பணியினி தெளிந்தியென்றான்"

வசிஷ்டர் " அரசே ! புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் எளிதான தன்று அதை மகா நெறியையுடைய மகரிஷியொருவர் முன்னின்று நடத்தவேண்டும் அப்படிப்பட்ட ரிஷி கலைக்கோட்டு முனிவர் ஒருவரே அவர் உலகத்தன்மை இப்படிப்பட்டதென் றறியாதவர் மனிதரைக் கண்டால் அவர்களும் ஒருவித மிருகங்களென்று நினைத்து அவர்களோடு வார்த்தையாடார் காட்டைவிட்டு நாட்டுக்குள் எப்போதும் வந்தவரன்று அவர் வந்தால் உன்னுடைய காரியம் சித்தியாயிற்றென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம் " என்றார்

மன்னன், " அப்படியாயின் அத்தபோதனர் இப்போது எங்கிருக்கிறார் ? இருப்பிடந் தெரிவித்தால் நான் உடனே போய் அவரை எவ்விதமாவது இங்கு அழைத்து வருவேன் " என்றான்.

அதற்கு வசிஷ்டர் " வேந்தே ! உத்தானபாதன் என்னும் ஒப்பற்ற மண்டலேசுவரனுடைய புத்திரனான உரோமபத மகாராஜனது நாட்டில் வெகுநாள் மழையில்லா

* புகல-அடைக்கலம், உறுகண்-துன்பம்,

திருந்தது. அவன தனனுற கூடிய தானதரும முதலிய சறகிரியைகளை யெலலாம சாஸ்திர முறைபபடி செய்தும மழைபொழிவ தரிதாயிறறு. முடிவில அவன, கலைக் கோட்டு முனிவா வந்தாலனறி மழை காணபது கூடா தெனறு பெரியோாகள சொலல அதறகான சூழ்சசிகளைச செய்து அந்த முனி புஙகவரை வரவழைததுத தன நாட்டில வைததுககொண டிருககிறுன அவா அவனுடைய நாட்டில அடிவைததும மழை அமோகமாகப் பெயதது வளஙகளெலலாம தழைததன நீ அவன தேசததுககுப போய அந்த மகரிஷியை இட்டுககொணடு வந்தால, புததிரகாமேஷடி யாகததை முடிதது மககட செலவததை யடையலாம" எனறுா

தசரதன அந்த நிமிஷமே புறபபட்டு உரோமபத மகாராஜனுடைய ராஜதானியை நாடிச சென்றுன.

(வரும)

கலப்பற்ற தமிழ்ப்பாஷை

தமிழுடன இதர பாஷைககளைக கூட்டிபபேசக கூடா
தெனப பெரிய கூட்டததில நீண்ட பிரசஙகம செயத விதவான
இடை இடையே "நான எந்த (கமயூனிட்டி) யையு றறிக
குறை கூறவிலலை எனவாாததையிலெபபடிபபட்ட யைப
டடி)ககும அபிபபிராயபேதம உண்டாகாது" என று
ணடே போகையில ஒரு வயதுசென்ற நரைதத
ரொனறு எழுநது ஐயா பிரசஙகியாரே! இநத
பாாததுப பலமுறை (கமமிஞுட்டி! கமமிஞுட்டி,
வதனல நீரும (கமமிஞுட்டி) யாகவே இருக
பதை மறநதீரோ எனறு கேட்க, ஓகோ தமிழ
(கமயூனிட்டி) என்ற ஆஙகிலப பதததைச சோ
அலலாமல ஆங்கிலமும அலலாமல குளறிக வெ
இநதப பட்டம வாயததெனறு வாயை மூடிககெ

பெண்மக்களின் சாமார்த்தியம்

அல்லது

உலக்கைப்பூசை செய்த உதாரபூஷணி

*தலககமாா தரமனைத தொழிலசெய மஙகையா
வெலறகருஞ சமாததினை விளகக வோாமகள
உலககையா ராதனை யுவநது செயததால
குலககதை யொனறிவண கூறு வாமரோ*

ஒருநாள மஙகளவலலி எனபவளிடம அககம பககததுளள சில பெணடிாள வநது குடுமப விஷயமாய எதேதோ பேசிககொணடிருநதாாகள அபபோது மஙகளவலலி "வீட்டிலவேலை யதிகமாயிருககிறது நினறு பேச நேரமிலலை" எனறாள அதுகேட்டு அவாகள் "அபபடி எனனடிபபமமா அதிகவேலை, நீயும உன புருஷனுநதானே, வேறே குழநதையா? குட்டியா? உறறோரா? மறறோரா? சுமமா பறககிறையே" எனறாாகள.

அதறகு மஙகளம "ஆமமமா—உஙகளுககெனன—எரு வருநதும காககததுககு எபபடி தெரியும, போது பரியிலலையெனறு எனனெனனவோ அளககிறீா உடனே பே ககு நாஙகளிரணடுபேரே பிரதிதினமும என வருவேன" அவனுடன வரும கொழுநத விருநதாளி அதறகு பேருககுச சமைததாக வேணடும. பதது எனனும ஏதநஙகளோடு பக்ஷண பலகாரஙகள இருநது உரோமபவும குறைநதால எஙகள வீட்டுககாராருககு —— ——ஙிபபோகும. அவளைச சமாதானப படுதத

* புகை

ஒருவராலுமாகாது. பட்டுப்பட்டு எனதலை மொட்டையாய் விட்டது. புருஷன ஏணிவாயனுயிருநதால் ஏணிப் பநதம் பிடிககலாம. குறுககே பேசிஞல குமமா வாஙக வேண்டும எனன செயவேன எனதலைவிதி இபபடியா யிருககிறது" எனருள

வநதபெணடுகளில ஒருததி "அபபடியா? சரிதான. 'ஆளைககணடு ஏயககும ஆலஙகாட்டுப பிசாசு'. உன புருஷனை நீ ஆரமபததிலேயே அடககி வைததிருககவேணடும. அபபடிச செய்யாமல விட்டுவிட்டாய-கெட்டு விட்டாய-எனபுருஷனே உன புருஷனைவிட வலலாள கணடன தான இருநதாலும மட்டநதட்டி வைததிருககிறேன எனபேசைககேட்டாலும நடுஙக வேணடும கூட இருநது நான சொலலுகிற வேலை யெலலாம பொறுமையோடு செயதாலதான பிணடம இலலாவிட்டால உடனே தண்டம தபபிததவறி எனறைககாவது ஒரு விருநதாளியை இட்டுககொணடு வநது விட்டால, அனறையதினம பேயாட்டநதான. இபபடி நான என புருஷனை ஆட்டிப புடைததிஞறுன மணவாள நாராயண சதகததில பேரெடுததேன அதைப படிபபவாகள வாயில இபபோதும நான குலாவிககொணடிருககிறேன அநதப பிரதாபததைக கொஞசஙகேள் அபபுறம உன வேலையைப பாாககலாம. அதாவது:—

" ஐயருக கமுதுபடை எனறு வநதாய நீயும
ஆணபிளளை எனறெண்ணவோ
அரிசி எஙகே பானைசட்டி எஙகே எனபள
அவள சொனன வகைகளெலலாம
பையவே கொணடுவநதாலும சமைககப
படாதுதலை நோகுதெனறு

பாயிற்கிடப்பன சினமாயொன்று பேசினால்
பாருனக்கேற்ற புத்தி
செய்யவல்லேனென்பள் சற்றடித்தால நஞ்சு
தினகிறேன் கூகூவென்த
தெருவீடுதோறு முறையிடு பெண்டிருண்டெனில்
நீயுமன வேறுமுண்டோ?
வையகம புகழுசோலை மலையலங்காரனே
மணவாளநாராயணன
மனதிலுறை யலாமேலு மங்கைமணவாளனே
வரதவேங்கடநாயனே—எனபதாம எனறாள்

இதற்குள மற்றொருத்தி அவள கையைப பிடித்து நிறுத்தி, இபபோது அபபடிச செயய முடியாது. எனக் குத தெரிந்த உபாயம ஒனறு சொலலுகிறேன. அதன படி ஏதாவதொரு தந்திரம செயதால சுகபபடலாம. அதாவது-உலகைகப பூசை போடவேண்டும இதைத தவிர வேறே மாாக்கம இலலை" எனறாள.

மஙகளம "அபபடியும ஒரு பூசையுண்டா? நான கேடடதே யிலலை எநதச சமயததாரும இநதப்பூசை செயததாகத தெரிய வரவிலலை. அதிசயமாயிருக்கிறது" எனறாள. வேறொருத்தி, "உனக்கு எலலாம அதிசய மாகததானிருக்கும நீ உன வீடடு வாசறபடியை விடடு வெளியே வநதிருநதால உனக்கு உலகநடவடிக்கை தெரிய வரும. அபபோது நீ இநத அவஸ்தைப படமாடடாய். நாஙகள அபபடி யிருக்கமாடடோம. சாபபாடடுவேலை தீரவேண்டியதுதான தடை. உடனே எஙகளை எஙகும பாரக்கலாம அஙகஙகு நடக்கும அறபுதஙகளெலலாம அறிநது கொளளுவோம. தகுநதபடி சமாதானமுஞ் சொலலுவோம. அதிருக்கட்டும உலக்கைபபூசையைக்

கேள். உன்னைப்பிடித்த சனி உடனே ஓடிப்போம்" என்று சொல்லத்தொடங்கினாள்.

"செவ்வாய்பேட்டையில் செட்டியொருவனிருந்தான். அவனோ சிவபக்தியிற் சிறந்தவன். பிரதிதினமும் பண்டாரங்களுக்குப் போஜனம் அளித்து வரவேண்டும் எனகிற ஆசை அவனுக்குண்டு ஆகவே அவன் பண்டாரங்களைக் கண்டுவிட்டால் "சுவாமி! சுவாமி! அடியேன் குடிசைக்கெழுந்தருளி அமுது செய்யவேண்டும்" என்றன்போடு அழைத்து வந்து உபசரித்தனுப்புவான். அவனுக்குப் பிள்ளைகளில்லை அவனுடைய மனைவியோ ஒவ்வொரு நாளும் பண்டாரங்களுக்குச் சமைப்பதிலும் பரிமாறுவதிலும் மெத்தவும் சிரமப்பட்டு வந்தாள். புருஷனுடைய நடவடிக்கை அவளுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை ஆகையால் தன் புருஷன் கொண்டுள்ள இப்பழக்கத்தை எப்படி ஒழிக்கலாம் என்பதில் யோசனையுள்ளவளானாள் உடனே அவளுக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. அதுதான் உலக்கைப் பூசைபோடும் யுக்தி

இந்த யுக்தியுடன் இவள் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் செட்டி கடையில் வேலையாயிருக்கும்போது ஒருபண்டாரம் அவ்வழியே போனான். அவனைப்பார்த்ததும், செட்டி "சுவாமி! இங்கு வாரும்?" என்றழைத்து "தாங்கள் இன்று அடியேன் குடிசையில் பொசிப்பெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டான். வலியவரும் சீதேவியைக் காலால் தள்ளுபவருமுண்டோ?" என்று பண்டாரம் புசிப்புக்கு ஒத்துக்கொண்டான். செட்டி அவனை நோக்கித் தன் வீட்டை

யாளதனைதக குறிபபிதது "நீ அங்கு போய் என் மனை வியைக கணடு நானனுப்பியதாகச சொலலி அஙகேயே யிரும. கொஞ்சம வேலை யிருக்கிறது. முடிததுககொண்டு இதோ வருகிறேன வேறெஙகும போயவிடவேண்டாம" என்ருன. நலலதெனறு பணடாரம செட்டிவீட்டுககுப போய அவன மனைவியிடம தானவநத விஷயததைத தெரிவிததான.

அவள அவனைப பாாதது "சநதோஷம திணணை யில உட்காருஙகள" எனறு திட்டஞ செய்துவிட்டு முற றததைச சாணமிட்டு மெழுகித தானும சுததஞ செயது கொணடு, நெலலு குததும உலககையை யெடுதது நன ருயக கழுவி விபூதியிட்டலஙகரிதது முறறததில கொண டுவநது கிடததிக கணகளை மூடிககொணடு எதையோ தியானிபபவளபோல பாவனைசெயது முணமுணவெனறு மநதிரம உசசரிபபதுபோல வாயை அசைததுக கைகூப பித தொழுது உலககையை எடுதது அதிறபடிநத விபூதி யைத துடைததுவிட்டு அதை முனனிருநத இடததிற கொணடுபோய் வைததாள.

இநத வேடிககையை ஆசசரியததோடு கணட பண டாரம பெருமூசசுவிட்டு அவளைநோககி "அமமா! நானும பிறநது வளாநது, உழைததுப பிழைககும உபா யம அறியாமல பண்டாரவேஷம பூணடு, இநத உலகததை ஒரு சுறறுச சுறறிவிட்டேன. அஙகஙகு நான பாாதத பூசைகளுககு அளவேயிலலை. ஆனுல இவவிதமான விநோதபபூசையை நான எஙகுங கண்டதிலலை. இதெனன பூசையமமா?" எனறு பணிவோடு கேட்டான.

அதறகவள "ஐயா! இது எங்கள குலதெய்வத

துககு ஏறற பூசை. இதனுல நான 'உலக்கைப் பூசை செய்த உதாரபூஷணி' 'எனனும பட்டம பெறறேன. இதன மகிமையை நீர சீககிரததில அறிவீர" என்று பதிலளிததுவிடடு, அவன காதிற படுமபடி "இது உன தலையிலதான வநது விடியும' என்று சொலலிக கொணடே சமையலறைககுள போனுள.

இமமொழியைக கேடடதும பணடாரம "ஓஹோ! இனறைய உலககைபபூசைககு நாமதான பாததிரமான துபோ லிருககிறது. செடடி வருவதறகுள தபபிததுக கொளளவேணடும" என்று நினைதது, சநதடி செயயாமல வெளியேவநது வீதியின ஒரு மூலையில, செடடி வநததும நடககும விநோததைதப பாரகக, பதுஙகிககொணடிருநதான.

இவன வெளியேறிய அநத நிமிஷமே செடடி வநது தன மனைவியை 'எஙகே நான அனுபபிய பணடாரம?" என்று கேடடான. அவள "நலல பணடாரததைத தேடிப பிடிதது அனுபபினீரகள, மகாகோபி, வநததே என்னை உலககைக கேடடான. இதோ கொணடுவருகி

குடியை விடுதல்

களளு, சாராயம குடிபபாரை விடுமபடி பலவிதமாயப பிரசஙகம செயயும கூடடத்தாரைப பாரதது ஒரு நாடடுபபுறததான ஐயா! உபதேசியாரே, தன குறறம தனககுத தெரியாதாம எனபதுபோல உமமுடைய குடியை நிறுததாமல என குடியை மாததிரம நிறுதத போதிபபது நீதியா எனறதைக கேட்டு, உபதேசி நான கள குடிபபதிலலையே என்று அவசரமாய பதிலசொனனதைக கேடட நாடடுபபுறததான நான குடிபபது (களளுககுடி) நீர குடிபபது (காபபிககுடி) களளு (1) சிறுகுடி. காபபி (கா) பெருஙகுடி; களளுககடை ஊரில ஒன்றிரணடு, காபபிககடை ஒரு ஊரில எததனை, இதனுல எது குடிகெடுககும பெருஙகுடி நீரே யோசியும என்றுனும.

றேன் என்று சொல்லி எடுத்துவந்து கொடுப்பதற்குள் கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டான நானெனன செய் வேன" என்றாள்

செட்டி "சண்டாளி! சிவனடியாருககு அபசாரப படுவிட்டாய். அவாகள் எல்லாம் வெறுத்தவாகளா யிறறே அவா உலககை கேட்டது ஏதாவது நமககு லாபத்தை உண்டுபணண வேணடுமெனகிற எணணத்தி னலெனறு என புததியிற படுகிறது. பொதுவாக அர னடியாா அபேகூஷித்தது எதுவாயிருநதாலும நாம கொடுத்துததான தீரவேண்டும எனனகாரியஞ செய தாய? அறப உலககையைப பெரிதாய் நினைத்துவிட டாயே?" என்று வருததபபட்டான

அதுகணடு அவளமுகஞ சுளிததுககொணடு "ஏன கததவேணடும? அநதப பணடாரம இனனும தெரு முனையைத தாண்டி யிருககமாட்டான இதோ உலககை-எடுததுககொணடுபோய மகராஜராய சமாபபியுஙகள" என்று சொல்லி உலககையை அவனகையிற கொடுததாள.

செட்டி அதை வாஙகிககொண்டு வீதியில வநது நாலாபககமுந திருமபிப பாாததான பணடாரம ஒரு முனையில நினறுகொண டிருபபதைக கணடு விட்டான. உடனே அவனைநோககி "சுவாமி! சுவாமி! இதோ உலககை, வநதுவிட்டேன" என்று கூவிககொணடே அவனிடம ஓடினன பாாததான பணடாரம. "அநத செட்டிச்சி சொனனது மெய்யோ பொயயோ என்று நாம சநதேகிததோம. அவளே உததமி. உண்மையை வெளியிட்டு நமமை ஜாககிரதைப படுததினாள. இந தச செட்டி மோசக்காரன. உலக்கையைத் தூக்கிக்

கொண்டு பகிரஙகமாகவே நமமைத தாககவருகிருன இனி நாம தபபுவதெபபடி?" எனறு முனபின பாராமல, இரைகக இரைகக, ஓடததொடஙகினன. செட்டி தனனு லானவரைககும எனனெனனவோ சமாதானஞ சொலலிக கொணடே கொஞச தூரம ஓடினன சநதுசநதாய நுழைநது ஓடும பணடாரததின ஓடடததை செடடி பின பறறக கூடவிலலை "ஐயோ இனறு சிவனடியாரிலலாமல நாம எபபடியுணபது?" எனற வியாகூலத துடன செடடி வீடு திருமபினன

பண்டாரம இநத விஷயததைத தன இனததாருக கறிவிதது இனி ஒருவரும அநதசசெடடி வீடடுககுப போகாதபடி செயதுவிடடான பாரததாயா உலகதை பூசைசெயத உதாரபூஷணியின தநதிரததை? இபபடி ஏதாவதொரு சூழுமாககததை நீ செயதால உன கஷ டம நிவாததியாகும" எனறுள

மஙகளம இதைககேடடு மூககினமேல விரலைவைத தாள

ஒழுக்கம்

மனிதனுடைய ஒழுககம நலல ஒழுககம தீய ஒழுககம எனறு இரணடுவகையா யுளளது நலல ஒழுககம எனபது நலல நடவடிககை, தீய ஒழுககம எனபது தீய நடவடிககை பெரியவாகள இநத வழியில நடககவேண்டுமெனறு விதித துளளபடி நடபபவரே நலல நடவடிககை யுடையவராவா அநத விதியைக கடநது தமது மனமபோன வழியில நடப பவரே தீய நடவடிககை யுடையராவா நலல நடவடிககை நனமையையே தரும தீய நடவடிககை தீமை தருவது மாத திரமலல, அதை மேற்கொணடவனுடைய குலததையுங கூட அழிககும. இது தபபாமல நடககும இநத உணமையை பூமியில எலலோரும பூசிததுக கொணடாடும இராமாயண மென்கிற காவியம வாசிததுத தெரிநதுகொள்ளுஙகள்.

கடவுள் விரும்புவது யாது?

அலலது

க ந் த சா மி

முருகனூா எனபது தகூஷிண தேசததில மிகவும சிறபபு பெறற ஒரு ஸதலம. அஙகு ஸ்வாமி மலை எனற சிறிய குனறு ஒனறுணடு அது சுபரமணயா கோயிலகொண டெழுநதருளி யிருககும சிறபபினையுடையது பல ஊாகளிலிருநதும அதறகுக காவடிகள வநத வணணமாகவே யிருககும அஙகு எபபொழுதும 'அரஹரா, முருகா', எனனும சொறகள வானம பிளககுமபடி ஒலிததுககொண டிருபபதைக காணலாம

2 முருகனூருககு, சுமாா எழுபததைநது வருடஙகளுககு முனனால, புதிய தாசிலதாா ஒருவா மாறறப பட்டிருநதாா அவா அதிகங கலவியிலலாதவா தனனையெலலோரும அதிகமாகத தெரிநதவன எனறு எணண வேணடு மெனனும அவாவுளளவா, மிகுநத டமபககாரா, தெயவததினிடததில உணமையில அதிக பகதியிலராயினும, மிகுநத பகதியுடையவாபோல நடிபபதில சமாததா மேலதிகாரிகளைத திருபதி செயது வைததது, அவாதம தயவைச சமபாதிபபதில ஒபபுயா வறறவா

3 நமது புதிய தாசிலதாா வநது இரணடு மாதஙகள கழிநதன அபபொழுது அவருடைய மேலதிகாரியாகிய டிபடி கலெகடரிடமிருநது அனறைய பததாம நாள் அவருடைய ஆபீஸ் பரிசோதனைககு வருவதாகக

கடிதம கிடைககபபெறறூா. கலெகடா மிகுதியும படிததவா. நலல பகதிமான பரமனடியாரிடததில பேரனபுடையவா. இவவிஷயஙகளைத தெரிநத தாசிலதாா எனன செயவதெனறு ஆலோசனை பணணிஞா. சடகெனறு அனறைககுப பனிரணடாம நாள தைபபூச மெனபது அவா மனதிறபடடது உடனே, தம கீழுளள கிராம உததியோகஸதாகளான மணியககாரன, கணககபபிளளை முதலானவாகளுககுக கீழககணடவாறு ஒரு சுறறு உததரவை யனுபபிஞா.

4 கிராம உததியோகஸதாகளான மணியககாரன, கணககபபிளளை முதலானவாகளுககுத தெரிவிபபதெனன வெனறல —

வருகிற தைபபூசததனறு நாம ஸவாமி மலையில எழுநதருளி யிருககும சுபபிரமணியக கடவுளுககுப பெரிதாக அபிஷேகஞ செயய நிசசயித திருபபதால, ஒவவொருவரும நானகு கூடைகளில வாழைபபழஙகளும, இரணடு குடம பாலும, இரணடு குடம தயிரும, இரணடு குடம நெய்யும, ஒருபடி நலல கொமபுத தேனும, எடடுக கடடுக கருமபும, தாரோடு பதது வாழை மரஙகளும, சில கமுகமரஙகளும, மாவிலைத தோரணஙகளும, இனனும தஙகள தஙகள ஊாகளில கிடைககக கூடிய அபிஷேகததுக குரிய மறறைச சாமானகளையும, சேகரிததுக கொணடு பூசததிறகு முநதின நாளே இவவிடம வநதிருநது பூசததனறு ஆணடவனுககு நடககும அபிஷேகததைக கணடுகளிதது, அவனருளுககுப பாததிர ராகவேணடுமாய்க கேடடுககொளளப படுகிறது.

இபபடிககு,
தாசீல தார்.

5. இவவுததரவுபோயச சேரநதவுடனே, அவ்வவ் விடஙகளிலுள்ள மணியக காரன கணககப பிளளை முதலானவாகள பயநது, நடுநடுஙகி, வீடுகடோறுஞ சென்று, ஏழைகள சேரதது வைததிருககும நெய, பால, தயிா முதலியவைகளை வலிதறபிடுஙகித தஙகள கலயஙகளிற பெய்து நிரபபிககொணடு, கழனிகளிலும தோட்டஙகளிலுஞ சென்று, கணககிலலாமல வாழை, கமுகு, கருமபு முதலியவைகளை வெட்டி நாசஞசெயது வணடியில குவிககலானாாகள இவவடாத செயலகளைக கணட ஏழைக குடிமககள, வயிறறலைததோடி அவாகளடிகளில விழுநது, 'ஐயையோ' ஐயன மாாகளே ! இவவிதம அநியாயஞ செயயலாமா? இது தாமமா? நீஙகள செயயுங காரியம தெயவததிறகுச சமமதமாகுமா? வேலியே பயிரைத தினறால பயிா எஙஙனம விளையும," என்று சொல்லி 'கோ, வென்று அழுது முறையிட, அதறகு அககிராமாதிகாரிகள ' அடே ' பேசாதேயுஙகள , தாசிலதாா-எஜமான உததரவு, பூசததிறகு அபிஷேகததிறகு வேணடுமாம, பேசினால தலைககு வருநதீஙகு, தெரியுமா ? போஙகள" என்று சொலலி மிரட்டி அனுபபிவிட்டுத தஙகளாலானமட்டுஞ சேகரிததுககொணடு வீடு வநது சோநதாாகள

6 தாசிலதாா உததர வானபடியால அவருடைய தயவைப சமபாதிககும பொருட்டு பலா எட்டுப பெரிய மககிரிககூடைகளில நிரமப, வாழைபபழஙகளும, நானகு குடம நெய்யும, நானகுகுடம பாலும், நானகு குடம தயிரும, ஒரு வளளத தேனும ஆக, ஒவவொனறிலும சொலலியதணககிறகு இருமடஙகாக எடுததுககொணடு வநது,

குறித்தபடி முதல் நாளே தாசில்தார் வீட்டில் ஆஜரானார்கள். சாதாரண நாட்களிலேயே காவடிகளாலும், பக்தர்களாலும் நிரம்பப்பெற்றிருக்கும் சாமி மலையானது, தைப் பூசமாகிய இன்று எப்படியிருக்குமென்று நாம் சொல்லவும் வேண்டுமா ? அது எங்குப்பார்த்தாலும் காவடிகளாலும், பக்தர்களாலும், 'ஹரோஹரா' என்ற முழக்கத்தினாலும் நிறைந்து, கைலாயம் போல் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது

7 ஆயிரக் கணக்கான காவடிகள் வந்த வண்ணமாக விருந்தும் ஒன்றேனும் மலையின்மீது விடப்படவில்லை. எல்லாம் தாசில்தார் அபிஷேகத்திற்குப் பின்புதான் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று தடுக்கப்பட்டு, கீழேயே நிறுத்திவிடப்பட்டன

8 தாசில்தாரின் கீழுள்ள எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களும் ஸ்நானம் செய்து, விபூதியும் உருத்திராக்ஷமும் அணிந்து, சுவாமி சன்னிதான முதல் மலையடி வாரம் வரையில் உத்தியோக முறைப்படி வரிசை, வரிசையாகக் கைகட்டிய வண்ணமாய் நின்று கொண்டிருந் தார்கள். முதலில் தெய்வ பக்தியிற் சிறந்த நமது கலெக்டரும், பிறகு தாசில்தாரும், அதற்கு அடுத்து சிரஸ்தேதாருமாக நின்றிருந்தார்கள்

9. தாசில்தார், இடுப்பில் காசிப்பட்டு உடுத்து, மேலே காஷ்மீரப் பட்டைக் கச்சையைப்போல் இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டித் தொங்க விட்டுத், தேகமுழுதும் விபூதியைப் பட்டைப் பட்டையாக வணிந்து, தலையிலும், கழுத்திலும், மார்பிலும், கைகளிலும், உருத்திராக்ஷங்கள் துலங்க, பக்திப் பெருக்கெடுத்தவர் போன்று, சிவப்பிழம்பாகக் காணப்பட்டார்.

10. மலையைச சுற்றிலும, மலையினமேலும், பாாததவிடஙகளிலெல்லாம், தாரோடுவாழைகளும கமுகுகளும், இளநீரககாய்களும், தெனனம பாளைகளும், கருபபஙகழிகளும், மாவிலைததோரணஙகளும், வேணடிய மட்டும தாசிலதாா உததரவுபபடி கடடபபட்டிருநதன. பாலாலும், தயிராலும், நெயயாலும், குடஙகுடமாக ஆணடவனுககு அபிஷேகம நடநதவண்ணமாகவேயிருநதது கணடவரெலலாரும தாசிலதாரைபபோனற பகதிமானகளையும், இதுபோனற அபிஷேகததையும எநநாளுங கண்டதேயிலலையெனக கொணடாடினாாகள. கலெகடரும், தாசிலதாருடைய பகதியை மனதில மிகுதியுமமெசசினவராய, அபிஷேகததின பெருமையை வியநதவராய், முருகபபெருமானுககு நடககும திருவபிஷேகததைககண குளிரககண்டு, ஆனநதஙகொணடு, உடமபெலாம மயிா பொடிபப, நாத தழுதழுகக, மனமுருகித தோததரிததுக கொண்டு, சிரமிசைக கூபபியகையராய, நினறுகொணடிருநதாா. அபிஷேகம மிகவும ஆடமபரமாக நடநது கொணடிருநதது நிறக,

11. முருகனூருககடுதத வேலவனூா எனனும கிராமததில கநதசாமி யெனனும குடியானவன ஒருவனிருநதான அவன கருததமேனியும், கரடுமுரடான தேகமும சறறு விகாரமாகத தோனறும முகததையுமுடையவன. அவனது முழஙகாலெலுமபு சிறுவயதில பிசகியதனால கால சறறுவிலகிப பினபுறமாக நீணடிருநதது. அவன அககாலை இழுததிழுதது நடபபது பாாபபவாகளுககுப பரிகாசமாகவிருககும. இபபடிபபடட அஙகலக்ஷணமுடையவ னெனினும், அனபு ததுமபியகண்

"பத்தர்க் கிரங்கும் பாலஷண்முகனைச்
சிந்தந் தெண்ணித் தினமுந் தொழுவாம்"

கலையுடையவன்; இனிமையாகப் பேசுமியல்பினன், முருகனுடைய திருவடிகளுக்கே தன் முழுமனத்தையும் வைத்த மெய்யன்பினன்.

12. இப்படிப்பட்ட நம் கந்தனுக்கு ஒரு சிறிய வீடும், இரண்டு காடும், ஒரு ஜோடி மாடும், ஒரு பசுவுமே ஆஸ்திகளாக அமைந்திருந்தன. பசு இரண்டாமீற்று ஈனியிருந்தது. அவன் அதைத் தன் கண்ணைப்போலப் பாதுகாத்துவந்தான். இப்படியிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் மாட்டின்மடி பாளம்பாளமாக வெடித்து அதிலிருந்து உதிரம் பெருகவாரம்பித்தது. அதைக்கண்ட கந்தசாமி மனம் பதைத்து, பலவகைகளிலும் முயன்று, அதைச் சொஸ்தப்படுத்தப் பிரயத்தனப்பட்டான். ஆனால் அம்முயற்சிகளெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீரையும் காட்டில் எரித்த நிலவையும் போன்று சிறிதும் பயன்தரா தொழிந்தன. அதுகண்ட பந்தியிற் சிறந்த கந்தன், சுவாமிமலையை நோக்கித் தெண்டனிட்டு, "முருகா, கந்தா, மாட்டிற்கு மடி சௌக்கியமாகப் போனால் இப்பொழுது வருகின்ற தைப்பூசத்தன்று நியமமுடன் பாலைக்கறந்து கொண்டுவந்து உனக்கு அபிஷேகஞ்செய்து கண் குளிரக் கண்டுகொள்வேன். அருள்செய்யப்பா, முருகா" என்று வேண்டிக்கொண்டான். அடுத்தநாள் மாட்டின் மடி யாதொரு சிகிச்சையுமின்றி நன்னிலையடைந்து விளங்குவதைக் கண்ட கந்தன் களிப்பெனும் கடலுள் முழுகினன்.

13. தைப்பூசத்தன்று கந்தன் அதிகாலையிலெழுந்து, ஸ்நானஞ்செய்து, விபூதியைத் தேகமெங்கும் திரிபுண்டரமாக முருகனைத் தியானித்தவா றணிந்து, தூய்மை

யான் வெள்ளையாடையைத் தரித்துப் பின் ஆவினைக்
குளிப்பாட்டி, ஒருபெரிய புதிய மண்கலயத்தில் பாலைக்
கறந்து, அதை வாழையிலையால் நன்றாகமூடி, இடதுகை
யில் அப்பாத்திரத்தையேந்தி, வலதுகையிலோர் ஊன்று
கோலை யெடுத்துக்கொண்டு சுமார் எட்டேமுக்கால்மணிக்
குத் தன்னூரைவிட்டுப் புறப்பட்டான். இங்ஙனம் புறப்
பட்ட அவன் தன் காலையிழுத்திழுத்து நடந்துகொண்டு
முருகனூரையடைந்து சுவாமிமலைக்கு வந்துசேரச்சற்றே
றக் குறைய பதினொருமணியாயிற்று. அப்பொழுது
தான் தாசில்தாருடைய அபிஷேகம் மிக வாடம்பரமாகத்
தொடங்கப்பட்டு நடந்துகொண்டிருந்தது. சுவாமி மலை
யிலுள்ள ஸ்வாமியைத் தியானித்தபடியே வந்த நமது கந்
தன் மலையை யடைந்தவுடன் ஆவினைக் கண்ட தாயென
மனமுருகிக், 'கந்தா! குமரா! முருகா! ஷண்முகம்!
வேலுமயிலும்'' என்றுச்சரித்தபடியே மலையின் மீதேற
முதற்படியின்மீது காலடி யெடுத்து வைத்தான். வைத்த
வளவில் அவ்விடமிருந்த காவற்சேவகன் அவனைநோக்கி,
'அடே, போகக்கூடாது நில்'' என்று மிகவுங் கடுமை
யான குரலில் அதட்டிக் கூறினன். கந்தன், மனம்பதை
பதைத்து, 'சுவாமி! நானும் ஆண்டவனுக்கு அபிஷே
கம் பண்ணுவதற்காகத்தான் போகின்றேன். இப்படித்
தடுக்கலாமா? வழிவிடுங்கள், உங்களுக்குக் கோடி புண்
ணிய முண்டு ஐயா' என்று கெஞ்சுவதுபோல் இரக்கமா
கக் கூறினன்.

14. காவற் சேவகன், 'உன் அபிஷேகத்தையுங்
கண்டு உன்னையுங்கண்டு ஒரு காவடியும் மேலேவிடாமல்
தடுத்து இங்கேயே நிறுத்தியிருப்பது உனக்குக் கொஞ்

சஙகூடடப புததியிலலைபோல காண்கிறது. தாசிலதாா யஜமானனுடைய அபிஷேகம நடநதுகொணடிருககிறது; அது மூனறு மணிசுமாருககு முடிவுபெறும அதறகுப பிறகுதான மறறைக காவடிகளெலலாம மேலேவிடபபடும. அபபுறமபோ! இனனும இஙகே நினறால கழுததைப பிடிததுததளளுவேன" என்று நாயபோறல குரைதது, புலிபோல மேலேபாயவநதான பேரிடி முழககஙகேடட அரவமபோல, அவவாாததைகளைக கேடடக தன மனமவருநதி, 'வடிவேலா! உனது திருவுளமிதுவேயோ?' எனறு எணணினவனுய மனததிற சஞசலபபடடுககொணடு, அபபுறஞசெனறு அவவிடததிலுளள ஒரு கடமப மரததடியில, 'வேலுமயிலும! வேலுமயிலும" எனறு தியானிததவாறே உடகாாநதுகொணடிருநதான. இது இவவாறாக —

15 மலையினமேல அபிஷேகம நடநதுகொணடிருககையில ஓா ஆாசசகன மீது சுவாமி ஆவேசமவநதது அவவாறு ஆவேசம வரபபெறறோன, அஙகிருபபவாகளெலலோரும திடுககிடடு நடுஙகுமபடி, 'ஹாய' ஹூாய' ஓய" எனறு உரதத குரலில கூவி, ஆடததொடஙகினன அவவிடததிலிருநதவாகள சுவாமி ஆவேசம வநததெனறுணாநது, பயபகதியுடன அவன மீது இரணடு குடம ஜலததைககொட்டி, அவனை ஜனஙகளின மீது விழுநது விடாமறபடிக்குப பிடிததுக கொண்டு சூழநது, அவன சொலவதைக கேட்பதற்குவெகு ஆவலாக, நினறு கொண் டிருநதாாகள்.

16. ஆவேசி, தனனைப பிடிததவாகளின பிடிபபிற்கு அடஙகாதவனுகித, திமிறிக கொண்டு, 'ஐயை

யோ ' அபபபபா ' அமமமமா'' வேகுதே ' வேகுதே ' என தலையெலலாம வேகுதே ' எனறு கேட்டவாகள வீறி டுமபடி கதறித தலையில அடிததுக கொணடும, மயிா களைப பிய்ததுக கொண்டும பெருங குரலிட்டு, 'அநியாய மாகக் கொட்டுகிறுன ' பாவி கொட்டுகிறுன ' என தலை யில ஊரிலுள்ள ஏழைகளின சொததைப பிடுஙகிக கொணடுவநது அநியாயமாகக கொட்டுகிறுன '' அடே ' படுபாவிப் பயலே '' போதும, போதும ' நிறுதது, நிறுதது ' எனறு மலைபிளவுபடுமபடி கூவித தன தலையை இரணடு கைகளாலும தடவிககொண்டு, ' எரியுதே ' மணடையெலலாம எரியுதே '' தேகமெலலாம எரியுதே '' ஐயையோ ' எரியுதே ', எனறு குதிததான.

17 அவனைப பாாபபதறகுப பயஙகரமாகக காணபபட்டது அககினியைப போல அவன தேகத திலிருநது காநதி வீசிறறு அவனைத தொட்டவாகளுக கெலலாம தேகததினிடம எரிசசற கணடது. மறறும அச சாமிவநத பூசாரி, தன தேகததை நகஙகளால பிறிக கொணடு, 'குளிாசசி' குளிாசசி '' எனறு கூறினுன. அவ விடமிருநதோா யாவரும " எனன செயய வேணடும ஆண்டவனே ' எஙகளுககொனறும தெரிய விலலையே ' ஸவாமி எபபடிச சொலலுகினறதோ அபபடிக கேட்கச சிததமாயிருககிறேும்" எனறு அஞசிக கெஞசிப பணிநது வேணடிக கொணடாாகள. அதறகு அநதச சாமியாடி, 'அடே' மலையின கீழண்டையில கடபபமாததடியில நமதனபன உட்காாநதுகொண டிருக்கிறுன. அவன கொண்டு வநதிருககும இனிய பாலை வாஙகிவநது நமககு அபிஷேகம பண்ணிுல நமது உசசி குளிாசசியை

யடையும. அது தூய்மையான பால், குளிர்சசி மிருநத பால, நமதனபனுடைய சொநதமான காராம பசுவிலிருநது சுதத ஹிருதயததுடன நம பொருடடுக கறநது கொணடு வநதபால, ஏழைகளை வருததாத பால, அனபு நிறைநத பால, அநதபபால நமபால வரடடும அதை நமககு அபிஷேகஞ செயயுஙகள. மிருநத குளிரசசியைத தரும நமதனபனை ஒருவருங கவனியாமலிருநது விட்டோகளே. இரணடுமணிநேரமாக நமதனபன நம தரிசனததின பெருடடுப புணபடட நெஞசததோடுகூட உடகாாநது, காததுககொண டிருககினறனே அவனைக கூடடிககொணடு வநது அநத அமிாதமயமான பாலை நமககு அபிஷேகஞ செயயுஙகள பின மறறவைகளைச செய்யுஙகள. ஏழைகள கணணீா விடடுக கதறக கதறப பதறப பதறப பிடுஙகிக கொணடு வநத இநத தீயபால நமககு வேணடாம என்ன எரிசசல! என்ன எரிசசல! சகிககக கூடவிலலையே!'' என்று கூவித தலையைத தடவிக கொணடு உடமபைப பல விதமாக நெளிதது, 'ஹாய' ஹாய் எனறு சததமிடட வணணமாக ஆடிக கொண டிருநதான

18 அவவிட மிருநதோா யாவரும தாசிலதாரை மிகவும தூஷிதது, 'பாதகன, துரோகி, அனியாயக காரன'' எனறு இவை முதலிய பல இழிசொறகளால வைது, வாயில வநதபடி யெலலாம பேசிககொணடு, யாவரு மொருஙகு திரணடு, மலையினினறு கீழிறஙகி 'எஙகே பகதன? எஙகே பகதன?' எனறு கடனமடை திறநததெனப பேரிரைசசலிடடுக கொண்டு கடப்ப மரத தடியில வநது கூடினாகள் அங்கே தனதூனறுகோலை

மரத்தி ேனாபுறமாக ஊனறவைத்து இரண்டு கைகளிலும பால பாததிரததை யேநதினவனுய், கணகளை மூடிய வண்ணம கநதசாமியைத தியானிததுக கொணடிருக்கும கநதசாமியைக கண்டு, மட்டிலலா வானநதங கொணடு, ‘இவரே ஆண்டவரால பெரிதும விருமபப படட மகான, எனறு பலவிதமான புகழ்ச்சி மொழிகளை விண்டு, மிகுநத உபசரிபபுகளை மண்டிய புரிநது, அவனை மெலல மெலல மலையின மேல கைலாகு கொடுததுக கூடடிச சென்று, சுவாமி சனனிதியில நிறுததி, அவனது பாலை இருகரஙகளாலும வாஙகி, அனபோடும பயபகதியோடும ஈசனுககு அபிஷேகஞ செயதாாகள

19 அபபோழுது ஆவேசம வரப பெறறேன, மிகுதியும களிபபுக கொணடவனுய, ஆநநதக கூததாடி, ‘உஸ! அபபாடா! அமமாடி! ஆஹா, எனன குளிாசசி! எனன குளிாசசி! இது வலலவோ உணமையாகச செய்யும அபிஷேகம! எனன அனபு கலநதபால! எவவளவு திவயமான பால! இபபொழுதுதான எனதுசசி குளிாநதது எனறு யாவருககும வியபபும மகிழசசியும ஒருஙகே பொஙகுமபடி கூறிப பரவசததுடன சில நேரமிருநதான. பினபு சுவாமி மலையேறியது ஜனஙகள யாவரும சுபபிரமணியக கடவுளையும, அவரனபன பகதியையும, வெகுவாகப புகழநது கொண்டாடினுாகள பகரமுடியாத பரமானநததததை யாவரும ஒருஙகே யடைநதாாகள.

20 பாலபிஷேகம செயத கநதசாமி பாலபிஷேகங கொணட கநதசாமியைத தன கணகுளிரக கணடான ‘ஒனறுககு முதவாத ஏழையேனையும தஙகள திருவுளத தில ஓா அடியனுக மதிததீாகளே. எனனே தஙகளன பிருநதவாறு’’ எனறு பலபடியாக விணடான ஆநநதங கொண்டு பலமுறை விழுநது விழுநது தணடனிடடான. உளமுருகி, மெயசிலிாதது, கண்ணீாவா, நாத தழு தழுகக, தன உண்ாவறறுக் கொஞசநேரம நினறிருநதான.

பிறகு உணர்ச்சி வரப்பெற்றுத் தன் னிருகரங்களையும் சிரமேற்குவித்து,

"'மூவிரு முகங்கள் போற்றி, முகம்பொழி கருணைபோற்றி
ஏவரும் துதிக்கநின்ற ஈராறு தோள் போற்றி' யிங்கு
மேவியே வைகும்செவ்வேள் மலரடிபோற்றி யன்னான்
சேவலும் மயிலும்போற்றி, திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி"

என்று போற்றிப் பணிந்து சுவாமி பிரசாதங் கொண்டு பிரிய மாட்டாமற் பிரிந்து தன் ஊரடைந்து முருகன் பக்தியிற் சிறந்தவனாய் இனிது வாழ்ந்திருந்தான்.

21 யாவும் சரியே. இடையில் நின்ற நம் தாசில்தாரைப் பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லையே என்று கேட்பீர்கள். அவரைப்பற்றி விசாரிப்பதனால் நமக்கு வீண்காலப் போக்கே தவிர, வேறெவ்விதமான நற்பயனுமில்லைதாகும். மனத்தில் நல்ல எண்ணமில்லாமல் ஜனங்களை மிகுதியும் வருத்திக் கொடுமைசெய்து, வெளிவேஷமிட்டு, உலகை மயக்கித் திரியும் அவர் எவ்வாறானால் நமக்கென்ன?

22 குறிப்பு—இச்சிறு கதையினால் பகவானைப் பூசை செய்வதற்கு வீண் ஆடம்பரங்களும் டம்பங்களும் அவசியமில்லை யென்பதும், கடவுள் விரும்புவது மனம் நிறைந்த உண்மையான பக்தியே யென்பதும், 'மலையத்தனை சுவாமிக்குக் கடுகத்தனை புஷ்பம்,' 'யாவர்க்குமா மிறைவற்கொரு பச்சிலை,' 'பச்சிலையிடினும் பக்தர்க்கிரங்கி மெச்சிச் சிவபத வீடருள்பவன்,' 'ஈசனை யொரு காத்து நீராலும் மலராலும் நெஞ்சுருகச் செய்தல் சாலும்,' என்பன முதலிய பெரியோர் உபதேசங்களால் அவரவர் சக்தியானுசாரம் உள்ளன்போடுசெய்தலே அமைவுடைத்தென்பதும், அன்னியர்களை வருத்திப் பிடுங்கித் தெய்வத்திற்குச் செய்தலால் பாதகமும் பழியுந்தவிர யாதொரு நற்பயனுமில்லை யென்பதும் கடவுள் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டவரென்பதும் விளங்குதல் காண்க. சுபம்''

செ. ரா. கணபதி சுப்ரமண்ய அய்யர்
தமிழ்ப்பண்டிதர், போர்டுஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்.

பாலவிநோதினியின் ஐந்தாவதாண்டு

வாழ்த்து

அநதா ரணியதனை ஆதரிகக மெனமேலும
ஐநதாவ தாணடினை நடைநதுவநத—சுநதரமார
பால விநோதினி ! நீ பலலாணடு பல்லாணடாயச
சீலமுடன வாழக சிறநது

கீர்த்தனை

பல்லவி

மஙகளம மஙகளம மஙகளம—நிததியஜெய (மங)

அநுபல்லவி

* பஙகஜவலலியாபாதம பரவுமிம மேதினிககுப
பாககியம நலகவநத பாலவிநோதினிககு (மங)

சரணங்கள்

1 தமபிமுக மூலருககும தமபிவடி வேலருககும
சொலலுஙகால காலருககும தூயவாணி லோலருககும
பமபுமாலிற பாலருககும பணணிசைககும சீலருககும
பாலவிநோதினியைப படிததிடுஞ சீலருககும (மங)

2 அனவரதமுமநலல அறிவை வளாககவலல
அறநெறிதரும அனபன ஆமிவனெனறு புலல
கனவிராஜ கோபாலன கருதிநன றோதிககும
கணயுவரகவி சுபர மணியவர பாரதிககும (மங)

நாமாவளி

அறிவருள பாலவிநோதினியே—துணை
ஆனபின சஙகட மேதினியே

ம. இராஜகோபால பிள்ளை,
விதவான, கோமளேசுவரன பேட்டை.

* பஙகஜவல்லியா-சரஸவதி (கலவி) இலக்ஷமி (செலவம)

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.